

Ungdomen och samhällsuppgifterna

Vardagstryck

National Library
of Sweden

Ungdomen och samhällsuppgifterna.

Det må visserligen vara sant, som mången anser, att ungdomen icke får sky några ansträngningar i vad det gäller att var i sin stad dugliggöra sig för sin särskilda blivande livsuppgift. Men detta innesluter icke i sig hela sanningen. Ty över alla de uppgifter, som framstå såsom det närmaste målet för var och en enskild, står dock den stora huvuduppgiften att så långt krafterna räcka gagna det för alla rikets innebyggare gemensamma, fosterlandet. Ett liv i ande och mening kan aldrig helt avkoppla individen från sin omgivning, och historien skänker, allt ifrån äldsta tider, vittnesbörd om, hur kulturens landvinnningar ytterst bestämts av medborgarandans högre eller lagre nivå. Vi behöva icke här anföra den vikt greker och romare fäste vid ungdomens uppfostran till goda medborgare. Vår egen ärorika historia talar i det stycket för sig själv.

Det brukar sägas, att ungdomen är framtiden. Men vår tids ungdom bär ansvar även för nutid. Ty det demokratiska statsskicket har i den mogna ungdomens händer lagt röstsedlar, de där väga lika med de äldres. Må vi icke förglomma, att så är fallet! Men må vi därjämte ihågkomma och göra klart för oss, att ungdomen och ingen annan en gång skall övertaga ledningen av Sveriges öden. Låt vara att vägen till denna höga kallelse måste stensättas med kunskaper och skicklighet för vars och ens speciella levnadsbana, det kan dock icke förnekas, att den måste belysas även av en klok och målmedveten uppfattning av vad för Sveriges folk och rike är nyttigast. Allra minst i vår tid kan ungdomen hålla sig fjärran från politiken. Dess ansvarsbarnande element måste göra en bestämd front mot den moderna anda, som möter de svåraste livsproblem med ett kallgrin, som vill få ungdomen att glömma framtiden för nuets bekvämlighet och som söker sanningen, blott där den vill finna den.

Tyvärr är denna uppfattning icke allas. Mången — man vill gärna tro främst därför, att han icke ägnat allt hithörande nödig eftertanke — håller före, att vad den gode medborgaren har pått eftersträva är att så långt som möjligt hålla sig fri från den politiska smittan, att söka sin plats utom partierna och över deras stridiga meningar. Vore det nu verkligen så, att politiken vore en sämre sida av den mänskliga utvecklingen, ja, då vore ju saken klar. Så är det emellertid ej! Ty politiken är helt visst lika nödvändig för en sund samhällets utveckling som de enskildas verksamhet, envar på sitt särskilda område.

Till grund för allt handlande ligger förutsättningar av skilda slag. Äro icke

de de allmänna förutsättningarna för ett visst resultats erhållande tillfinnandes, ja, då hjälper det ofta icke, hur många speciella som än kunna förebringas. På samma sätt gäller i överflyttad mening, att den privata verksamheten i mycket stor utsträckning är direkt beroende av den politiska situationen, och att följaktligen den enskildes strävanden på sitt speciella verksamhetsområde förlämnas och omöjliggöras, såvida ett lands yttre eller inre politik föres efter felaktiga linjer. Vill Du en insats på Ditt eget område, glöm inte, att Dina privata göranden och låtanden på det intimaste äro förknippade med livet omkring Dig! Idealet är icke att stå utom partierna — ett fåviskt och inskränkt, ofta beräknande egoistiskt tänkesätt — utan i stället att räcka till för både sig själv och samhället. Platsen är i ledet bland de kämpande. Strävan måste vara att efter bästa förstånd ställa sig på den sida och till deras förfogande, som man anser, i klar insikt om vad för rike och folk är mest gagneligt, oegennyttigt arbete för detta måls vinnande. Det är icke striden vi böra undvika, icke friden, vid vilken vi böra slä oss till ro. Det är de fosterländska garnningarna, som böra vara våra med eller utan strid. Först samvetets dom, att vi fullgjort vår plikt mot Sverige och dess innebyggare, får och kan skänka oss verkligt lugn och tillfredsställelse.

Ett få vi dock aldrig glömma. Den politiska striden föra vi mot egna bröder. Stridens mål får därför icke vara motståndarnas skada, utan tvärtom större lycka och välgång åt alla och envar i detta gamla kära land. Det måste rimligtvis för unga hjärtan kännas icke blott som en dyrbar rättighet att få vara med i en sådan strid, eller rättare sagt tävlan, utan även som en med glädje buren skyldighet att, och särskilt med hänsyn till problemens mångfald och omfattning, i god, mycket god tid göra sig rustad för densamma.

Så har jag — i nära anslutning till ett av förre statsminister Trygger år 1916 inför Nationella Ungdomsförbundet i Stockholm hållet, utmärkt klarläggande och här delvis ordagrant återgivet föredrag — för min del tolkat Sveriges Nationella Ungdomsförbunds uppfattning i avseende på ungdomen och samhällsuppgifterna. Vi vilja i korthet sagt skapa även på det politiska området ungdomsglädje, som, svensk i uttryck och värme, sopar bort misstro och hat, som tiden länge sått i unga sinnen. Vi vilja till sist stärkandet av en samhällsanda, som skapar förståelse i stället för klasskamp, och som ökar den enskildes känsla av ansvar för och därmed förpliktelser mot det gemensamma svenska samhället. Ske alltså!

Carl-Erik Wilcke.

Lysekil. Lysekilspostens Tryckeri 1926.

